

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3/06
01.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда кога заступа Јавни правобранилац Града Београда из Београда, против тужене АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, ради отказа уговора о коришћењу стана и исељења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.8577/04 од 30.12.2004. године, у седници одржаној на дан 1.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.8577/04 од 30.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.3320/01 од 26.12.2002. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се откаже уговор о коришћењу стана бр. 7/05 од 31.5.1973. године закључен са туженом за стан ББ и да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана површине 25м², а који се састоји од једне собе, једног купатила, једног претсобља и једне шупе и исти преда тужиоцу на слободно коришћење и располагање у року од 15 дана, као неоснован и којом је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија тужиоца као неоснована одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77..."Службени лист СРЈ", бр.15/98 и 3/02) који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/2004) Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је давалац на коришћење спорног стана а тужена носилац станарског права по уговору закљученом 31.5.1973. године. У поступку, саслушањем бројних сведока и тужене као странке, утврђено је да је тужена овај стан користила за становање заједно са својом ћерком као чланом породичног домаћинства а да је у периоду од 1981. године до 1987. године била пријављена са пребивалиштем на адреси ВВ, на стану на коме је њен сада покојни супруг био носилац станарског права до своје смрти, а у стану су остала малолетна деца, да би остварила нека права за малолетну децу (пензија). У поступку је даље утврђено да је ћерка тужене непрекидно становала у овоме стану а да је повремено стан са њом користио и брат тужене а једно време и рођака тужене саслушани сведок ГГ.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је и по оцени Врховног суда примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца одбијен јер нису испуњени услови за отказ уговора о коришћењу стана из чл. 26., 52. и 53. Закона и стамбеним односима ("Службени гласник РС", бр. 9/85). За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Није основано истицање тужиоца у ревизији на погрешну примену материјалног права и погрешно закључивање нижестепених судова да тужена није издавала цео стан подстанарима. У поступку је саслушањем бројних сведока и тужене у својству странке утврђено да тужена није издавала цео стан подстанарима и да не стоји отказни разлог из чл. 52. Закона о стамбеним односима ("Службени гласник РС", бр. 9/85 - пречишћен текст) нити отказни разлог из чл. 53. истог Закона. Наиме, да би постојао отказни разлог из чл. 53. Закона о стамбеним односима потребно је да стан не користи не само носилац станарског права већ ни један од чланова његовог породичног домаћинства. Уколико стан користи бар један члан породичног домаћинства нема места примени овог члана. Престанак коришћења стана мора да буде непрекидан и то дуже од једне године осим у случајевима из чл. 31. Закона. То значи да ако носилац станарског права борави у истом месту и не користи стан а члан његовог породичног

